

Lefejezett francia szolidaritás

2020 november 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

?szinte beszéd és igaz. Itt van a birka kivéreztetve...

Samuel Paty meggyilkolása után rejtélyes módon felszívódott a Je suis Charlie mozgalom

„Ennek a légkörnek lett a tragikus áldozata Samuel Paty. Minden részvétünk mellett (és természetesen a hibáztatás árnyéka nélkül) el kell mondanunk, hogy biztosan a legjobbat akarta, de azért azon szerintünk nem árt elgondolkodni, hogy a mai Franciaországra jellemző légkörben jó ötlet-e egy párizsi külvárosi iskolában a szólásszabadságot 13 éves gyerekeknek éppen Mohamed-karikatúrákon bemutatni.”

A fenti mondatok és még sok más egészen döbbenetes gondolat a MÉRCE.hu nevű szélsőbalos, újmarxista portálon jelent meg november 1-jén, és azóta is emésztgeti az ember, az egyszeri olvasó, tehát az, aki szeretné megérteni az újkommunistákat és azt, hogy mi változott meg 2015 óta, amikor is néhány muzulmán terrorista hidegvérrel, a fejlett világot sokkolva lemészárolta a fél Charlie Hebdo szerkesztőségét.

A tragédiát mindjárt felelevenítjük, de elötte elemezzük kicsit, mit is akart mondani a MÉRCE költője, Balázs Gábor. Az első, ami eszünkbe jut, hogy Balázs szereti a légkör szót, a szinonimaszótárt viszont nem annyira.

De ezen talán lépünk is túl. Vannak fontosabb dolgok is. A szerző ugyanis azt állítja, hogy a jelenlegi franciaországi légkörben nem biztos, hogy jó ötlet a külváros kamaszainak a szólásszabadságról beszélni. Persze nem hibáztatja Samuel Patyt, de azért szerinte kár volt a prófétát kigúnyoló karikatúrákat mutogatni. Azért tegye mindenki a szívére a kezét, számítani lehetett rá, hogy ha büszke muszlimok még büszkébb gyerekeinek arról beszél egy fehér tanárember, hogy érdemes lenne elfogadni – pláne ha francia állampolgárok vagyunk –, hogy Franciaország alapértékeihez tartozik, hogy nyugodtan le lehet rajzolni, sőt még ki is lehet gúnyolni bárkit, legyen a kicsúfolt személy például egy tetszőleges vallás istene, szent embere vagy prófétája, akkor bizony úgy járhat, mint a Charlie Hebdo újságírói.

Szerinte. Szerintünk viszont mindenki dühönghet, tiltakozhat, joga van hozzá, hogy kifejezze az elégedetlenségét, de nem kezdhet öldöklésbe, ráadásul minden sértettnek adott a lehetősége, hogy szépen vegye a sátorfáját meg a három, zsákruhába kényszerített feleségét, és el-, illetve visszamenjen egy olyan országba, ahol nem kell efféle rajzokkal találkoznia.

Ha viszont Franciaországban – Európában – marad, akkor jobb, ha elfogadja, hogy ott – itt – így élnek az emberek az életüket.

Mert valóban dühít, amikor Vágó István minden karácsonykor a Facebookon kezdi Istent és Jézus Krisztust gyalázni és gúnyolni, de azért valahol mégiscsak megnyugtató érzés, hogy egy olyan országban élhetünk, ahol senkinek sem kell – neki és rajongóinak sem – attól tartania, hogy egy megsértett hívő megkeresi és elválasztja a fejét a nyakától.

A történeti háttér és kontextus kedvéért pedig azt is muszáj megjegyeznünk, hogy egyrészt szegény megboldogult Samuel Paty nem egy Párizst körülvevő gettóban, no-go zónában – liberálisul: külvárosban – tanított, másrészt szó sincs arról, hogy agresszívan provokálta volna a béke vallásának fiatal híveit, hanem felelősségteljesen és roppant tapintatosan járt el; először elmondta, hogy milyen rajzokat fog az óráján illusztrációként felhasználni, majd megengedte, hogy távozzanak a teremből azok, akik nem szeretnék látni a karikatúrákat.

Paty egyébként szerették a tanítványai, aki olyan ember volt, aki szintén hitt benne, hogy lehet tanítani muzulmán diákjainak a szólásszabadságról, hogy el tudja nekik magyarázni, hogy semmi sem igazolhatja a terrorizmust, az öldöklést. Sajnos naivitása okozta a halálát. Mert értelmetlen halála is azt bizonyítja, hogy rosszul gondolta; Franciaországban bizony már nem lehet a szólásszabadságról vitázni. Illetve lehet, csak igen rövid ideig, pont addig, amíg levágják a vitát indító hitetlen gyaúr fejét.

Balázs Gábor szörnyülködik még egy sort azon, hogy a francia államban felvetődött annak a lehetősége, hogy a hírhedt karikatúrákat beveszik a nemzeti alaptantervbe, ami szerinte azt jelenti, hogy a blaszfémia, az istenkáromlás kötelezővé válik az állami iskolákban. Tehát nem érti. Vagy nem akarja érteni. Hiszen nem arról van szó, hogy ezután kötelező lesz valamit gúnyolni, ami a muszlimok szerint szent, hanem arról, hogy meg kell tanítani az újfranciák gyerekeinek, hogy választott hazájukban vannak dolgok, amiket el kell tenniük.

Amelyből egyébiránt 2015-ben még közmegegyezés volt. Akkor tömegek cseréltek profilképet, és kezdte boldogboldogtan azt hirdetni, hogy mindennel szabad viccelni, a fél világ attól volt hangos, hogy mindenki egy a Charlie Hebdo újságírói közül. Aki nem emlékezne, a mondat úgy szólt, hogy Je suis Charlie. Én is Charlie vagyok.

Charlie volt Magyarországon is mindenki, az összes liberális politikus, minden ismert és kevésbé ismert ember, szinte kivétel nélkül az összes celeb és sztároccka hitet tett a szólásszabadság jogának gyakorlása mellett. Most viszont csak néma csend van, nem cserélődtek ki a profilképek, elmaradtak a harcos és sokszor képmutató kiállások. Aminek megvan persze az egyszer? oka. Hogy mi az, azt nem én, hanem a cikk szerz?je fogja elmagyarázni. Ezt írja:

„Pedig nincs másról szó, mint hogy egyszer?en az európai társadalmak a bevándorlással megváltoztak: nem m?ködhetnek tovább olyan írott és íratlan szabályok szerint, melyek egy teljesen más társadalomban számítottak természetesnek. Igen, meg kell szoknunk: ezek az emberek itt vannak és itt is fognak maradni.”

?szinte beszéd és igaz. Itt van a birka kivéreztetve, a szerz? véletlenül rátapintott a lényegre.

A nyugati társadalmak megváltoztak, és a 2015-ös nagy népvándorlás óta bizonyos körökben, a f?sodoratú médiában, a liberális képmutatók világában már nem ildomos a muszlimok érzékenységét félvállról venni. Mára elérkezünk oda, ahova sosem gondoltuk, hogy el fogunk jutni. Ma már egy olyan világban élünk, ahol a Je suis Charlie mondat iszlamofoób uszításnak, az ominózus karikatúrák pedig provokációnak számítanak; olyan rajzoknak, amelyek bemutatása nem tanácsos, mert feszültségeket kelthet és levághatják az ábrázolásokat bemutató tanárok fejét.

Egy olyan világ jött el, ahol a keresztény- és zsidógy?öl? széls?baloldal amellett érvel, hogy a muzulmánok érzékenysége miatt korlátoznunk kellene a szólásszabadságunkat. Aki azt gondolná, elszigetelt esetr?l van szó, nem is tévedhetne nagyobb.

Emmanuel Macron hetek óta háborúzik a Nyugat haladó lapjainak szerz?ivel és f?szerkeszt?ivel, akik hasonló pálforduláson mentek keresztül, mint honi celebjaink és Balázs Gábor. A francia elnök jelenleg is kétségbeesetten igyekszik emlékeztetni a balliberális újságokat arra, hogy 2015 januárjában még mindenki, így ?k is Charlie-k voltak, és a köztársasági eszme mellett foglaltak állást, és nem célozhattak arra, hogy talán be kellene tiltani a Mohamed-karikatúrákat. Sebaj, még néhány év és balliberális francia média sem lesz. A kalifátus ?ket sem fogja megt?rni.

Apáti Bence - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló